

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/1231 van 14 juni 2016
in de zaak 1213/0698/A/5/0695

In zake: de nv **CHARLIER-BRABO GROUP**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Peter DE SMEDT
kantoor houdende te 9000 Gent, Kasteellaan 141
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Véronique ELSEMANS

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 5 juli 2013 en geregulariseerd met een aangetekende brief van 6 augustus 2013, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 23 mei 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Aartselaar van 11 februari 2013 niet ingewilligd.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de regularisatie van de aanleg van een strook teelaarde, een strook verharding met boordstenen, de inrichting van een containerpark en de aanleg van een groenstrook in de strook teelaarde.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te 2630 Aartselaar, Boomsesteenweg 28 en met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie A, nummer 272A2.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De procespartijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 24 juni 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld en de zaak in beraad werd genomen.

Bij beschikking van 11 april 2016 heeft de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen het beroep vervolgens toegewezen aan de vijfde kamer.

Bij tussenarrest van 20 april 2016 heeft de voorzitter van de vijfde kamer de debatten heropend teneinde de behandeling van het beroep *ab initio* te hernemen voor de anders samengestelde zetel.

Kamervoorzitter Pieter Jan VERVOORT heeft verslag uitgebracht.

De partijen zijn opgeroepen om opnieuw te verschijnen op de openbare zitting van 10 mei 2016.

Advocaat Eva DE WITTE die *loco* advocaat Peter DE SMEDT verschijnt voor de verzoekende partij en mevrouw Véronique ELSEMANS die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

Op 4 december 2006 wordt een stedenbouwkundige vergunning verleend voor “het rooien van bomen en het graven van een gracht” in de Schelselei onder de voorwaarde van “heraanplanting van een 3 m breed groenscherm langs de perceelsgrens met hoog- en laagstammig groen”. De bomen werden geveld. De gracht en het groenscherm werden niet gerealiseerd, waarvoor op 5 juni 2012 een proces-verbaal werd opgesteld.

Op 29 november 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Aartselaar een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “*de aanleg van een strook teelaarde + een strook verharding + boordstenen tussenin + inrichting containerpark*” en voor het “*aanleggen van een groenstrook in de strook teelaarde*”.

Ten opzichte van de bedrijfssite van de verzoekende partij situeert zich aan de overzijde van de Schelselei het bedrijventerrein van de nv C.S.M. Benelux en verder in de Schelselei enkele eengezinswoningen.

Het perceel is, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgesteld gewestplan ‘Antwerpen’, gelegen in KMO-gebied.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Afbakening grootstedelijk gebied Antwerpen’, vastgesteld met een besluit van de Vlaamse Regering van 19 juni 2009.

Het Agentschap Wegen en Verkeer adviseert voorwaardelijk gunstig op 17 december 2012.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Aartselaar weigert op 11 februari 2013 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij, en motiveert dit als volgt:

“ ...

1. *Functionele inpasbaarheid: de werken zijn niet functioneel inpasbaar in de omgeving.*

2. *Mobiliteitsimpact: De Schelselei is geen doorgangsweg maar een lokale weg waar een verbod van vrachtvervoer geldt tot > 3,5 ton.*

Door een poort te voorzien (zonder vergunning) in de afsluiting langs de Schelselei wordt een bijkomende ontsluiting van het bedrijf voorzien.

Hierdoor wordt er bijkomend vrachtverkeer gecreëerd in de Schelselei hetgeen niet kan worden toegelaten aangezien deze weg niet is uitgerust voor tweerichtingsverkeer van vrachtwagens.

De ontsluiting van het bedrijf is vergund langs de A12, het vestigingsadres is Boomsesteenweg 28. De aanvrager heeft meegedeeld dat de uitrit langs de A12 te gevaarlijk is en dat daarom een uitrit wordt voorzien langs de Schelselei. Het enige wat men hier doet is het probleem verschuiven naar een ander punt. Bovendien hebben de meeste bedrijven een ontsluiting langs de A12.

Er kan derhalve geen vergunning verleend worden voor de poort langs de Schelselei.

Door de aanleg van de verharding en de boordstenen wordt de verkeerssituatie ter plaatse ingrijpend gewijzigd zonder medeweten van de gemeente.

Het geeft de indruk dat de uitgevoerde werken een openbaar karakter hebben, hetgeen niet het geval is.

Hierdoor kunnen zich problemen voordoen inzake aansprakelijkheid bij mogelijke ongevallen of beschadiging van voertuigen die de verharding gaan gebruiken of om er onrechtmatig te parkeren.

De uitgevoerde werken komen derhalve niet voor vergunning in aanmerking.

3. *Visueel-vormelijke elementen: de draadafsluiting en haag van 2 meter hoog rondom het containerpark vormen geen afdoende afscherming naar de aanpalende woningen.*

...

6. *Andere hinderaspecten inzake gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen. Het containerpark kan op de huidige plaats niet anders dan voor hinder zorgen voor de bewoners van de aanpalende woningen in de Schelselei, gelegen in een woongebied met landelijk karakter. Het bedrijfsterrein is meer dan voldoende groot om het containerpark op ruim voldoende afstand van het woongebied onder te brengen.*

...”

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 13 maart 2013 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Aartselaar bevestigt in administratief op 18 april 2013 zijn standpunt.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 16 mei 2013 dit administratief beroep gedeeltelijk in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te

verlenen voor de strook teelaarde en de aanleg van een containerpark, maar te weigeren voor de aanleg van een strook steenslagverharding en de poort. In dit verslag overweegt de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening onder meer:

“ ...

- *Strook teelaarde: OK*

De strook teelaarde ter hoogte van de Schelselei dient om het groenscherm te realiseren dat reeds als vergunningsvoorwaarde werd opgelegd bij de vergunning d.d. 04/12/2006 voor het vellen van de bomen en het heraanleggen van de baangracht. Het groenscherm noch de baangracht werden tot op heden verwezenlijkt. Het groenscherm dient in het eerstvolgende plantseizoen conform de bepalingen van het collegebesluit d.d. 04/12/2006 te worden aangelegd. Ook de andere voorwaarde van deze vergunning, namelijk het heraanleggen van de baangracht dient verwezenlijkt te worden. Dit moet evenwel gebeuren over de gehele lengte van de terreingrens met de Schelselei.

- *Strook steenslagverharding: niet OK*

Uit een luchtfoto bijgebracht door de gemeente blijkt dat voor het rooien van de bestaande bomen de volledige berm (huidige strook teelaarde plus de strook steenslagverharding) bestond uit groen (gras en bomen). De bewering van de aanvrager dat de huidige steenslagverharding slechts ter vervanging is van de voorgaande, houdt dan ook geen steek aangezien er nooit een strook steenslagverharding vergund werd op deze plaats. Deze steenslagstrook langsheen de Schelselei, alsook de betonnen boordstenen moeten verwijderd worden. De gehele berm moet opnieuw als zachte berm uitgevoerd worden. Dit komt ook de verkeersveiligheid ten goede van deze beperkte zijweg omdat er dan niet meer geparkeerd kan worden in de berm, wat nu door de strook steenslagverharding in de hand wordt gewerkt.

- *Niet-vergunde poort: niet OK*

Het voorgaande hangt samen met de aanwezigheid van een niet-vergunde poort die het mogelijk maakt het terrein ook via de Schelselei te ontsluiten. Zoals hiervoor reeds gesteld werd is de Schelselei een niet erg brede, beperkt uitgeruste weg waaraan aan de overzijde ook een aantal eengezinswoningen grenzen. Het toestaan van een dergelijke ontsluiting aan deze zijde van het bedrijf verhoogt de verkeersdruk op deze plaats en derhalve ook de hinder voor de bewoners van het huizen aan de overzijde. De opmerking van de beroeper dat deze poort enkel voor nooduitgangen gebruikt worden, biedt onvoldoende garantie dat dit ook effectief zo zal zijn. De ontsluiting aan de zijde van de Boomsesteenweg volstaat in deze trouwens ruimschoots. De poort dient dan ook verwijderd te worden zodat de grasberm er over de gehele lengte langsheen de Schelselei kan doorgetrokken worden.

- *Recyclagepark: OK*

Het recyclageparkje is beperkt in oppervlakte en werd ingericht voor de afvalsortering van het bedrijf zelf. Het is inherent aan de bedrijfsvoering en alleen maar logisch dat deze gezamenlijk gecentraliseerd wordt. Het gaat hier om de opslag van papier, plastic, restafval, paletten en dergelijke. Dit gaat eerder

gepaard met een beperkte geluidsgeneratie. Het wordt voorzien op 8,68m van de as van de Schelselei. De woningen aan de overzijde van de weg bevinden zich op ongeveer 18m van deze constructie. Er wordt rondom rond een groenscherm aangelegd zodat de visuele impact ervan tot herleid wordt. Deze functie is derhalve aanvaardbaar op deze plek.

...

Na de hoorzitting van 21 mei 2013 beslist de verwerende partij op 23 mei 2013 het administratief beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert deze beslissing met betrekking tot de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening als volgt:

“ ...

De strook teelaarde voor het bedrijf ter hoogte van de Schelselei werd reeds als vergunningsvoorwaarde opgelegd bij de vergunning d.d. 04/12/2006 voor het vellen van de bomen en het heraanleggen van de baangracht. Het groenscherm noch de baangracht werden tot op heden verwezenlijkt. De huidige aanvraag voorziet nu een strook waar dit groenscherm alsnog zal voorzien worden. Het groenscherm dient in het eerstvolgende plantseizoen conform de bepalingen van het collegebesluit d.d. 04/12/2006 te worden aangelegd. Ook de andere voorwaarde van deze vergunning, namelijk het heraanleggen van de baangracht dient nog steeds verwezenlijkt te worden.

Uit een luchtfoto bijgebracht door de gemeente blijkt dat voor het rooien van de bestaande bomen de volledige berm (huidige strook teelaarde plus de strook steenslagverharding) bestond uit groen (gras en bomen). De bewering van de aanvrager dat de huidige steenslagverharding slechts ter vervanging is van de voorgaande, houdt dan ook geen steek aangezien er nooit een strook steenslagverharding vergund werd op deze plaats. Gelet op het voorgaande i.v.m. de effectieve uitvoering van het groenscherm en het heraanleggen van de gracht, dient geconcludeerd te worden dat deze steenslagstrook langsheen de Schelselei, alsook de betonnen boordstenen moeten verwijderd worden en dat de gehele berm opnieuw als zachte berm dient uitgevoerd te worden. Dit komt ook de verkeersveiligheid ten goede van deze beperkte zijweg omdat er dan niet meer geparkeerd kan worden in de berm, wat nu door de strook steenslagverharding in de hand wordt gewerkt.

Dit gegeven hangt samen met de aanwezigheid van een niet-vergunde poort die het mogelijk maakt het terrein ook via de Schelselei te ontsluiten. Zoals hiervoor reeds gesteld werd is de Schelselei een niet erg brede, beperkt uitgeruste weg waaraan aan de overzijde ook een aantal eengezinswoningen grenzen. De weg is ook niet voorzien op tweerichtingsverkeer van vrachtwagens. Het toestaan van een dergelijke ontsluiting aan deze zijde van het bedrijf verhoogt de verkeersdruk op deze plaats en derhalve ook de hinder voor de bewoners van het huizen aan de overzijde. De opmerking van de beroeper dat deze poort enkel voor nooduitgangen gebruikt worden, biedt onvoldoende garantie dat dit ook effectief zo zal zijn. De ontsluiting aan de zijde van de Boomsesteenweg volstaat in deze trouwens ruimschoots. De poort dient dan ook verwijderd te worden zodat de grasberm en het groenscherm zoals het ook voorzien was in de vergunning d.d. 2006 over de gehele lengte langsheen de Schelselei kan doorgetrokken worden.

Het recyclageparkje is beperkt in oppervlakte en werd ingericht voor de afvalsortering van het bedrijf zelf. Het is inherent aan de bedrijfsvoering en alleen maar logisch dat deze gezamenlijk gecentraliseerd wordt. Het gaat hier om de opslag van papier, plastic,

restafval, paletten en dergelijke. Het wordt voorzien op 8,68m van de as van de Schelselei. De woningen aan de overzijde van de weg bevinden zich op ongeveer 18m van deze constructie en ondervinden wel degelijk hinder van het containerparkje dat reeds werd uitgevoerd en waarover reeds klachten waren geweest van omwonenden.

Het bedrijf kan dit recyclagepark perfect elders op het terrein voorzien, verder van de bewoning vandaan. De regularisatie van het recyclagepark kan dan ook op die locatie niet voor vergunning in aanmerking komen.

Uit het voorgaande kan geconcludeerd worden dat de goede ruimtelijke ordening geschaad wordt door dit ontwerp en dat de aanvraag derhalve niet voor vergunning in aanmerking kan komen.

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging - Enig Middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar enig middel roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 4.3.1, §1, b) en §2, 1° en 2° VCRO, van artikel 4.7.23, §1, eerste lid, VCRO, in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 20 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Zij voert ook machtsoverschrijding aan.

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

Wanneer er door een vergunningverlenend bestuursorgaan een standpunt over een relevant en te beoordelen aspect van de goede ruimtelijke ordening wordt ingenomen, dat afwijkt van de doorheen de administratieve procedure uitgebrachte adviezen of antwoord biedt op specifieke technische of juridische bezwaren, beroepsgrievens en/of een argumentatie geformuleerd naar aanleiding van de uitoefening van het hoorrecht, geldt dat het bestuursorgaan haar beslissing op dat punt des te zorgvuldiger dient te motiveren. Het gegeven dat andere standpunten niet punt voor punt weerlegd moeten worden, doet aan het bovenstaande geen afbreuk.

Uit wat volgt blijkt dat de bestreden beslissing op die rechtspunten in menig opzicht tekort schiet.

Op de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing bijzonder vaag blijft wat betreft de omschrijving van de kenmerken van de omgeving.

Er is enkel sprake van een rudimentaire beschrijving van de plaatselijke mobiliteitstoestand (Schelselei), en die is dan ook nog volstrekt onvolkomen. Zo gaat de bestreden beslissing volledig voorbij aan de moeilijke mobiliteitssituatie die wordt veroorzaakt door het naburig bedrijf CSM, wat nochtans cruciaal blijkt te zijn bij de beoordeling van de aanvraag, inzonderheid wat betreft de aanleg van de verharding.

Nochtans heeft de verzoekende partij, zowel in haar beroepsschrift als in haar replieknota, daar uitdrukkelijk op gewezen (**stuk 18** pag. 3-4 en **stuk 21** pag. 5 en 7). Eerder kwam die problematiek al uitvoerig aan bod in de briefwisseling met de gemeente (o.a. **stuk 10**).

Een en ander is des te merkwaardiger, nu de overheid zich bewust is van die problematiek en heeft erkend dat die problematiek het herdenken van de groeninrichting noodzakelijk maakt (**stuk 4 en 8**).

Uit de formeel uitgedrukte motieven van de bestreden beslissing blijkt overigens niet dat de deputatie de replieknota, waarin de correcte en relevante feitengegevens uitdrukkelijk werden opgenomen, in haar beoordeling van de aanvraag heeft betrokken. Het bestaan van die nota wordt niet eens vermeld. Hieruit blijkt eens te meer dat de deputatie het hoorrecht, gewaarborgd in artikel 4.7.23, §1, eerste lid, VCRO, heeft miskend. Het gaat inderdaad niet op om een louter formele hoorzitting te organiseren, doch de gegevens en argumentatie die naar aanleiding van die hoorzitting zonder meer naast zich neer te leggen. Minstens kan op basis van de inhoud van de bestreden beslissing niet worden nagegaan waarom de deputatie de argumentatie die werd opgenomen in die nota niet aanvaardt.

Alleen al om die reden geeft de bestreden beslissing blijk van een onzorgvuldige besluitvorming, nu cruciale feitelijke omgevingskenmerken zonder meer buiten de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening worden gehouden.

Maar er is meer.

De bestreden beslissing bedient zich van allerlei irrelevante of incorrecte gegevens of veronderstellingen om de weigering te schragen. In essentie doet de deputatie niets meer dan routineus, kritiekloos overnemen van het standpunt van de gemeente, met inbegrip van de verkeerde en/of nietszeggende aannames van de gemeente, incorrecties die nochtans door de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de kaak werden gesteld en op onderbouwde wijze werden weerlegd in het beroepschrift en de replieknota.

Zoals reeds aangegeven, omvat de aanvraag verschillende aspecten: de aanleg van de strook teelaarde over een breedte van 3 m, de aanleg van een strook verharding in gebroken steenpuin, het plaatsen van een rij betonnen boordstenen als scheiding, en de inrichting van een containerpark, bestaande uit een verharding met verschillende containers en een draadafsluiting van 2m hoog met een haag.

Wat betreft het “aspect van de teelaarde” volstaat de bestreden beslissing met een nietszeggende, en alvast niet relevante motivering:

...

Samengevat volstaat de bestreden beslissing ermee om de aanvraag op dit punt te weigeren door een **loutere verwijzing naar een eerdere stedenbouwkundige vergunning uit 2006** die niet zou zijn uitgevoerd of nog zou moeten worden uitgevoerd.

Een dergelijke motivering houdt geen verband met de goede ruimtelijke ordening. Er kan uit die motivering alvast niet worden begrepen waarom dit aspect van de aanvraag in het licht van de concrete feitengegevens en omgevingskenmerken niet voor vergunning in aanmerking komt. Een eenvoudige verwijzing naar de stedenbouwkundige vergunning uit 2006 volstaat daartoe evident niet. De beslissing is bijgevolg niet draagkrachtig gemotiveerd, want houdt geen verband met relevante, dit is aan de goede ruimtelijke ordening ontleende overwegingen.

Ten overvloede moet er op gewezen worden dat de verwijzing naar die vergunning uit 2006 bovendien doelloos is nu die vergunning, bij toepassing van artikel 4.6.2 VCRO, voor wat betreft de niet-uitgevoerde punten (het graven van een gracht) is vervallen. Er kan dan ook niet worden ingezien in welk opzicht in het kader van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening nog nuttig kan worden verwezen naar die vervallen vergunning, meer specifiek naar de heraan te leggen gracht, nu die niet eens deel uitmaakt/kan uitmaken van de “bestaande” toestand.

En zelfs indien een eenvoudige verwijzing naar de eerdere stedenbouwkundige vergunning van 4 december 2006 op zich al zou kunnen volstaan ter verantwoording van de toetsing van de aanvraag aan de eisen van de goede ruimtelijke ordening (quod non), dan nog **maakt de bestreden beslissing niet duidelijk waarom of in welk opzicht het vergunnen van de huidige aanvraag in verband met de strook teelaarde, de aanleg van de baangracht en het groenscherm onmogelijk zou maken of die vergunning daarmee niet te verenigen valt.**

Tot slot geeft de motivering waarop de weigering steunt, namelijk dat eerst de (overigens minstens deels vervallen) vergunning van 4 december 2006, blijk van machtsoverschrijding. Immers, het vergunningsverleningsproces strekt er niet toe eerder bekomen vergunning te doen naleven. **Dit komt neer op een verholen herstellvordering,** die geen deel uitmaakt van de vergunningverlening maar van de handhaving.

Bovenstaande vaststellingen zijn op zich reeds voldoende om de bestreden beslissing te vernietigen.

Maar ook de weigering van de overige aspecten van de aanvraag, steunt op een ontoereikende, onredelijke en niet afdoend gemotiveerde beslissing.

Ook voor wat betreft het **aspect van de “verharding met steenslag en de plaatsing van een rij betonnen boorstenen”** steunt de deputatie haar weigering op een ontoereikende beoordeling en niet-draagkrachtige motivering.

...

Op de eerste plaats moet worden opgemerkt dat de deputatie in deze motivering volkomen **voorbijgaat aan de onderliggende redenen van de betrokken aanvraag in verband met het groenplan en de aanleg van een verharding met gebroken steenslag, met name de plaatselijke mobiliteitstoestand die wordt veroorzaakt door de specifieke aan CSM opgelegde verkeersafwikkeling langs de Schelselei** (zie ook hierboven).

...

Het negeren van die uiterst relevante feitengegevens, die precies van dominant belang zijn bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, staat volkomen haaks op wat van een zorgvuldig besluitende overheid mag worden verwacht bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening.

De bestreden beslissing gaat daarbij bovendien volkomen voorbij aan wat de verzoekende partij had beargumenteerd in haar replieknota (**stuk 21**, pag. 7)

...

Uit de formeel uitgedrukte motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat dit mobiliteitsaspect, dat volgens artikel 4.3.2.1 VCRO evenzeer een relevant aspect betreft van de te beoordelen goede ruimtelijke ordening, in de beoordeling werd betrokken, wat niet alleen getuigt van een onzorgvuldige en onredelijke besluitvorming, maar evenzeer aantoont dat de deputatie het hoorrecht van de verzoekende partij op uiterst stiefmoederlijke wijze benaderd heeft.

Bovendien blijken de overwegingen die de weigering van dit aspect van de aanvraag schragen, niet relevant te zijn en missen ze bijgevolg de rechtens vereiste draagkracht.

Inderdaad, zoals de verzoekende partij had geargumenteed in haar replieknota (**stuk 21**), **biedt de vervanging van de steenslag door een zachte berm geen garantie dat er geen wagens geparkeerd worden langs de Schelselei. Dit gebeurde trouwens ook in het verleden.** Uit de luchtfoto's (**stuk 26**) blijkt duidelijk dat de berm aan de Schelselei aan de zijde van het bedrijf van de verzoekende partij, ook op het moment dat er volgens de deputatie nog een zachte (groen)berm aanwezig was, al systematisch gebruikt werd voor parkeren.

Dit geldt evenzeer voor de aanwezigheid van de poort langs de Schelselei. De vervanging van de steenslag door een zachte berm verhindert evenmin dat de poort, nog steeds wordt gebruikt. De poort die minstens sinds 1972 aanwezig is (**stuk 26**) is overigens "vergund geacht" en dus niet onvergund, zoals de deputatie verkeerdelijk aanneemt.

Overigens maakt de bestreden beslissing evenmin duidelijk waarom de aanwezigheid van de steenslag en de rij betonblokken de uitvoering van de vergunning van 2006 (in zoverre dit al relevant is, zie supra) in de weg staat. Ook in dit opzicht zijn de motieven tot weigering niet relevant of, anders gesteld, kunnen deze motieven de weigering niet dragen.

Tot slot, en zoals eerder al werd opgemerkt, blijkt uit de motieven dat de deputatie in wezen niet de beoordeling van de aanvraag op zich voor ogen heeft, maar **met de weigering de naleving van een eerder bekomen (maar minstens deels vervallen) vergunning nastreeft en dus een handhavingsdoel benaarstigt.**

Tenslotte, wat betreft het aspect "inrichting van een containerpark", steunt de deputatie haar weigeringsbesluit eens te meer op een ontoereikende en onredelijke beoordeling. De weigering steunt meer specifiek op volgende motieven:

...

Eerder was de PSA nochtans tot besluit gekomen dat dit aspect van de aanvraag wel degelijk voor vergunning in aanmerking komt (**stuk 20**):

...

De motieven die aan de weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, steunen echter op een verkeerde feitenvoorstelling.

In haar beroepschrift had de verzoekende partij dit nochtans uitdrukkelijk aangegeven (**stuk 18**, pag. 9-10):

...

Waar de bestreden beslissing poneert dat de woningen aan de overzijde van de straat wel degelijk hinder lijden en daarover klachten hebben geuit, verliest de deputatie zich in vaagheid en summiere algemeenheden. Uit wat die hinder bestaat wordt immers niets eens duidelijk gemaakt. Dit geldt evenmin voor wat betreft de vermeende klachten: ook hier maakt de bestreden beslissing niet duidelijk waarop die klachten dan wel zouden slaan. **Deze summiere en vage overwegingen van de bestreden beslissing met betrekking tot de hinder voor de omwonenden staat tegenover de meer concrete en andersluidende bevindingen van de PSA waarin wordt vastgesteld dat rondom het containerpark een groenscherm aangelegd zodat de visuele impact ervan tot herleid wordt.**

Maar er is nog meer. **Waar de deputatie refereert aan vermeende klachten van omwonenden, gaat ze eraan voorbij dat de aanwezigheid van het containerpark heeft als dusdanig inderdaad nooit aanleiding gegeven tot klachten van omwonenden.** Waar wel bezorgdheid over bestond, was over de groeninkleding. Thans blijkt dat de omwonenden de groeninkleding hebben geapprecieerd (stuk 16). **Bijgevolg indien er dan al klachten waren van omwonenden, dan is de oorzaak ervan intussen achterhaald, zodat het op dit feit gesteunde motief alvast achterhaald en bijgevolg niet-pertinent is.**

Bovendien is aannahme van de deputatie dat het containerpark elders op het bedrijfsterrein kan worden gelokaliseerd evenzeer onjuist. Uit het situatieplan blijkt het tegendeel (stuk 5). De aanwezigheid van de gebouwen, loskades waar het terrein moet worden vrijgehouden voor aan- en afvoertransporten en omwille van een parking voor personeel en bezoekers, maken een alternatieve inplanting onmogelijk.

Eens te meer blijkt dat de bestreden beslissing steunt op een onjuiste voorstelling van zaken, en bijgevolg strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel en met de verplichting om de beslissing te schragen op juiste, pertinente motieven.

In acht genomen de geringe omvang van het containerpark, de aard van de opgeslagen zaken (papier, plastic) en de groeninkleding getuigt de bestreden beslissing, door de vergunning voor het containerpark botweg te weigeren, onder verwijzing naar een irreële hinderproblematiek voor de omwonenden, evenzeer van een kennelijk onredelijke besluitvorming.

...

2.

De verwerende partij antwoordt hierop:

“ ...

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de bestaande toestand in de omgeving. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag de regularisatie betreft van de aanleg van een strook teelaarde, een strook verharding met boordstenen, het inrichten van een containerpark en het aanleggen van een groenstrook op een bestaand bedrijventerrein gelegen op de hoek van de Boomsesteenweg en de Schelselei. (stuk 7, pag. 1) Ook bepaalt de bestreden beslissing dat de Schelselei een niet erg brede, beperkt uitgeruste weg is waaraan aan de overzijde een aantal eengezinswoningen grenzen. (stuk 7, pag. 6) En nog, dat de woningen aan de overzijde van de weg zich bevinden op ongeveer 18m van het containerpark. (stuk 7, pag. 7) Tevens wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van de luchtfoto. (stuk 7, pag. 6) Aldus bevat de bestreden beslissing wel degelijk een omschrijving van de bouwplaats, de

omgeving en het gevraagde. Het is niet omdat eisende partij het niet eens is met deze motivering, dat ze niet bestaat of niet voldoet.

2.

Eisende partij meent dat geen rekening werd gehouden met haar argumenten in haar replieknota op het verslag van de PSA en leidt hieruit een schending of van artikel 4.7.23 §1 VCRO.

Artikel 4.7.23, § 1 VCRO voorziet tijdens de beroepsprocedure in een hoorrecht bij de deputatie (of haar gemachtigde) indien een van de partijen daarom verzoekt. De Vlaamse regering is gemachtigd nadere regelen met betrekking tot de hoorprocedure te bepalen, maar zij heeft dit tot nu toe nog niet gedaan.

Het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen bevat geen regels betreffende de hoorprocedure.

Naar luid van artikel 4.7.23, §1 VCRO neemt de deputatie haar beslissing omtrent het ingestelde beroep op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar en nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord.

Volgens de vaste rechtspraak van Uw Raad moet zolang voor het hoorrecht zoals bepaald in de zin van artikel 4.7.23 VCRO 'geen inhoudelijke verplichtingen voor de verwerende partij bepaald zijn, [...] het optreden van de vergunningverlenende overheid getoetst worden aan de verplichtingen die het bestuur heeft op grond van het algemeen beginsel van de hoorplicht. Het verhoor van de aanvrager die daarom heeft verzocht, is dan ook een substantiële vormvereiste. Kenmerkend voor de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is dat de belanghebbende de mogelijkheid moet krijgen zijn opmerkingen te geven op het dossier zoals het ter beoordeling aan het bestuur voorligt en op die wijze een voor hem ongunstige beslissing kan proberen om te zetten in een gunstige beslissing. Aan de zijde van het bestuur strekt de hoorplicht tot een zorgvuldig onderzoek van de zaak en het inwinnen van alle relevante gegevens. Dit houdt ook in dat het bestuur de rechtszoekende de mogelijkheid moet bieden zich te verantwoorden over feiten die hem worden aangewreven. Waar de VCRO enerzijds voorziet in een normatief hoorrecht maar anderzijds de inhoudelijke verplichtingen voor de verwerende partij nog niet zijn uitgewerkt, is de Raad van oordeel dat de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verwerende part' ook hier centraal moet staan.'

3.

De hoorplicht heeft een dubbel doel: enerzijds het vrijwaren van de belangen van de individuele burger, door hem de mogelijkheid te bieden een voor hem ongunstige beslissing te vermijden en anderzijds het vrijwaren van het belang van het bestuur, door te vermijden dat het bestuur zonder kennis van zaken onzorgvuldige beslissingen zou nemen. Uit dit laatste vloeit voort dat een van de grondslagen van de hoorplicht het zorgvuldigheidsbeginsel is.

Het hoorrecht heeft tot doel iedereen de kans te geven haar argumenten te geven alvorens de overheid beslist. Dit beginsel impliceert dat de overheid geen beslissing mag treffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake gebracht is.

4.

Aan voormelde hoorplicht is, gelet op de volgorde van de artikelen 4.7.22 en 4.7.23 VCRO, voldaan indien diegene die verzoekt te worden gehoord, over alle gegevens en stukken beschikt die de verwerende partij heeft op het moment dat zij uitspraak doet over het beroep. Dit betekent volgens Uw Raad tevens dat de beroepsindiener kennis moet kunnen nemen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, alvorens de hoorzitting plaatsvindt.

5.

Verwerende partij is er niet toe verplicht om alle argumenten uit de hoorzitting stuk voor stuk te weerleggen en te beantwoorden. Het volstaat dat zij in de beslissing duidelijk aangeeft door welke, met de goede plaatselijke aanleg verband houdende, redenen haar beslissing verantwoord is, derwijze dat het de aanvrager/derden mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen en de Raad voor Vergunningsbetwistingen - haar wettigheidstoezicht kan uitoefenen.

De motiveringsplicht is niet geschonden indien de eindbeslissing een letterlijke overname is van het reeds voordien opgemaakte ontwerpbesluit waarop de partijen tijdens de hoorzitting hebben kunnen reageren.

6.

Uit rechtspraak van Uw Raad blijkt nog het volgende:

...

De hoorplicht houdt bijgevolg in dat verwerende partij een zorgvuldig onderzoek van de zaak moet voeren en alle relevante gegevens moet inwinnen. De motiveringsplicht die op de verwerende partij rust impliceert echter niet dat zij alle middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt moet beantwoorden.

Tot slot moet opgemerkt worden dat de decreetgever niet als verplichting opgelegd heeft om naar de eventuele hoorzitting, ingediende verweerstukken en opgeworpen argumenten te verwijzen, laat staan weer te geven of en om welke redenen deze argumentatie al dan niet wordt aangenomen.

7.

In de replieknota (stuk 11) wordt enerzijds gesteld dat de poort Schelselei een noodfunctie heeft en anderzijds wordt ingegaan op de mobiliteitsproblematiek. Op deze argumenten werd in de bestreden beslissing wel degelijk ingegaan :

...

8.

Bijgevolg werd in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de replieknota van eisende partij. Er is geen schending van artikel 4.7.23, §1 VCRO.

9.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat Uw Raad zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats kan stellen van die van de verwerende partij. In

de uitoefening van het aan Uw Raad opgedragen wettigheidstoezicht is Uw Raad enkel bevoegd om na te gaan of de verwerende partij de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verder moet benadrukt worden dat de beoordeling of de aanvraag al dan niet in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening tot de discretionaire bevoegdheid behoort van de deputatie. De marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad voor Vergunningsbetwistingen reikt niet verder dan het nagaan of deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

De bestreden beslissing bevat volgende beoordeling van de goede ruimtelijke ordening :

...

Uit deze beoordeling blijkt dat verwerende partij rekening gehouden heeft met de verkeerssituatie op het terrein.

Het standpunt van verwerende partij loopt overigens gelijk aan het standpunt van de gemeente en de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar.

Deze beslissing van het college van burgemeester en schepenen oordeelde als volgt : (stuk 4)

...

Ook de gemeente en de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar waren met andere woorden overtuigd van de onverenigbaarheid van het aangevraagde met de goede ruimtelijke ordening in de onmiddellijke omgeving. Dit geeft aan dat de beoordeling door verwerende partij niet als kennelijk onredelijk aanzien kan worden.

De beoordeling van de goede ruimtelijke ordening is in het bestreden besluit geenszins kennelijk onzorgvuldig of onredelijk gebeurd, in tegendeel. Uit het bestreden besluit blijkt zeer duidelijk welke beoordelingsgronden aan de basis lagen van het besluit van de deputatie dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening.

Klaarblijkelijk is eisende partij het niet eens met de beoordeling die in casu door verwerende partij werd gemaakt. Evenwel toont het loutere feit dat eisende partij een andere persoonlijke invulling geeft dan verwerende partij aan wat toelaatbaar is binnen de betrokken omgeving niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is.

Zoals hoger reeds werd aangehaald mag Uw Raad zich niet positioneren in de opportuniteitstoetsing zoals door eisende partij wordt nagestreefd. Uw Raad kan enkel nagaan of verwerende partij de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen. De beleidsvrijheid die bij deze opportuniteitsbeoordeling wordt gehanteerd, dient door de rechter gerespecteerd te worden, tenzij deze vaststelt dat de grenzen van het redelijke worden overschreden.

De wenselijkheid van de gevraagde vergunning in hoofde van eisende partij toont alleszins niet de onwettigheid van de door de verwerende partij afgeleverde weigeringsbeslissing aan. De beoordeling van verwerende partij is gestoeid op concrete gegevens en een

concrete toetsing aan de onmiddellijke omgeving, zonder dat voorgehouden kan worden dat deze toetsing kennelijk onredelijk zou zijn.

Eisende partij lijkt met haar beroep enkel aan te sturen op een uitspraak van de Raad over de opportuniteit van de bestreden beslissing. Uw Raad is hiervoor echter niet bevoegd.

...

3.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog:

“ ...

In weerwil van wat de verwerende partij betoogt, heeft de verzoekende partij nooit beweerd dat de deputatie heeft nagelaten om de omgevingskenmerken in beeld te brengen, wel dat de deputatie dit op een onvolledige en/of onjuiste wijze heeft gedaan. De verzoekende partij heeft in haar enig middel ook aangegeven dat de motivering van de beslissing niet pertinent en zelfs incorrect is, want geen verband houdt met de goede ruimtelijke ordening, maar betrekking heeft op handhaving van eerder afgeleverde vergunningen of vermeende illegale constructies (quod non). Het is dan ook al te gemakkelijk om de aldus gegeven kritiek af te doen als een opportuiniteitskritiek.

Uit wat volgt, blijkt inderdaad dat de kritiek van de verzoekende partij steekhoudend is.

- *Op de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing bijzonder vaag en alvast onvolledig blijft wat betreft de omschrijving van de kenmerken van de omgeving, meer specifiek waar het gaat om de mobiliteitstoestand. **Zo gaat de bestreden beslissing volledig voorbij aan de moeilijke mobiliteitssituatie die wordt veroorzaakt door het naburig bedrijf CSM, wat nochtans cruciaal blijkt te zijn bij de beoordeling van de aanvraag, inzonderheid wat betreft de aanleg van de verharding.***

Nochtans heeft de verzoekende partij, zowel in haar beroepsschrift als in haar replieknota, daar uitdrukkelijk op gewezen (stuk 18 pag. 3-4 en stuk 21 pag. 5 en 7). Eerder kwam die problematiek al uitvoerig aan bod in de briefwisseling met de gemeente (o.a. stuk 10). Een en ander is des te merkwaardig, nu de overheid zich bewust is van die problematiek en dat heeft erkend dat die problematiek het herdenken van de groeninrichting noodzakelijk maakt (stuk 4 en 8). En zoals hierboven werd aangegeven, voert de verweernota van de verwerende partij geen betwisting over die specifieke problematische mobiliteitsconstellatie.

Een zorgvuldige besluitvorming vereist dan ook dat dit belangrijk aspect ten minste in de beoordeling van de aanvraag en daarbij te toetsen verenigbaarheid van de goede ruimtelijke ordening wordt betrokken.

Het laat zich eenvoudig begrijpen dat de kritiek van de verzoekende partij op de bestreden beslissing, met name dat dit cruciaal feitengegeven ten onrechte niet in de beoordeling werd betrokken, niettegenstaande herhaaldelijk op dit aspect werd gewezen terloops de administratieve procedure, geen opportuiniteitskritiek is, maar daarentegen betrekking heeft op de eisen die de beginselen van behoorlijk bestuur, met name een zorgvuldigheidsbeginsel, dit in samenhang beschouwd met de (formele en materiële) motiveringsplicht en de bepalingen geciteerd in het middel.

- Voorts dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing zich bedient van allerlei irrelevante of incorrecte gegevens of veronderstellingen om de weigering te schragen.

Verzoekster zal hierna, andermaal, wijzen op deze irrelevante en/of incorrecte motieven die werden gebruikt om de weigering van de onderscheiden onderdelen van de regularisatie-aanvraag:

- **Wat betreft het “aspect van de teelaarde” volstaat de bestreden beslissing met een nietszeggende, en alvast niet relevante motivering.**

Samengevat volstaat de bestreden beslissing ermee om de aanvraag op dit punt te weigeren door een loutere verwijzing naar een eerdere stedenbouwkundige vergunning uit 2006 die niet zou zijn uitgevoerd of nog zou moeten worden uitgevoerd. **Een dergelijke motivering houdt geen verband met de goede ruimtelijke ordening.**

Een eenvoudige verwijzing naar de stedenbouwkundige vergunning uit 2006 volstaat daartoe evident niet. De beslissing is bijgevolg niet draagkrachtig gemotiveerd, want houdt geen verband met relevante, dit is aan de goede ruimtelijke ordening ontleende overwegingen. Ten overvloede moet er op gewezen worden dat de verwijzing naar die vergunning uit 2006 bovendien doelloos is nu die vergunning, bij toepassing van artikel 4.6.2 VCRO, voor wat betreft de niet-uitgevoerde punten (het graven van een gracht) is vervallen.

En zelfs indien een eenvoudige verwijzing naar de eerdere stedenbouwkundige vergunning van 4 december 2006 op zich al zou kunnen volstaan ter verantwoording van de toetsing van de aanvraag aan de eisen van de goede ruimtelijke ordening (quod non), dan nog maakt de motivering van de bestreden beslissing niet duidelijk waarom of in welk opzicht het vergunnen van de huidige aanvraag in verband met de strook teelaarde, de aanleg van de baangracht en het groenscherm onmogelijk zou maken of die vergunning daarmee niet te verenigen valt.

Tot slot geeft de motivering waarop de weigering steunt, namelijk dat eerst de (overigens minstens deels vervallen) vergunning van 4 december 2006 moet worden uitgevoerd, blijk van machtsoverschrijding. Immers, het vergunningsverleningsproces strekt er niet toe eerder bekomen vergunning te doen naleven. **Dit komt neer op een verholten herstellvordering**, die geen deel uitmaakt van de vergunningverlening maar van de handhaving.

De hoger geciteerde kritiek die de verzoekende partij laat gelden ten opzichte van de bestreden beslissing, is dan ook niet te herleiden tot een opportunistiekritiek zoals de verwerende partij gemakshalve aanneemt.

- Ook voor wat betreft het **aspect van de “verharding met steenslag en de plaatsing van een rij betonnen boorstenen” steunt de deputatie haar weigering op een ontoereikende beoordeling, niet-pertinente en dus niet-draagkrachtige motivering.**

De deputatie steunt de motivering van haar weigeringsbeslissing op het feit dat er vroeger in de Schelselei een zachte berm aanwezig was met gras en bomen, en dat de weigering van de steenslag en de boordstenen zou bijdragen tot de verkeersveiligheid in de Schelselei, omdat er dan niet meer kan geparkeerd kan

worden. Dit gegeven wordt vervolgens gekoppeld aan de bedrijfspoot aan de Schelselei.

Op de eerste plaats moet worden opgemerkt dat de deputatie in deze motivering volkomen **voorbijgaat aan de onderliggende redenen van de betrokken aanvraag in verband met het groenplan en de aanleg van een verharding met gebroken steenslag, met name de plaatselijke mobiliteitstoestand die wordt veroorzaakt door de specifieke aan CSM opgelegde verkeersafwikkeling langs de Schelselei** (zie ook hierboven).

Nochtans had de verzoekende partij in haar replieknota uitdrukkelijk gewezen op die situatie (**stuk 21**, pag. 5). :

Zoals blijkt uit de aanvraag en het beroepschrift van de aanvrager, beogen het thans voorgelegde groenplan en de aangelegde steenslag, tegemoet te komen aan deze, voor CSM moeilijke mobiliteitssituatie:

...

Het negeren van die uiterst relevante feitengegevens, die precies van dominant belang zijn bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, staat volkomen haaks op wat van een zorgvuldig besluitende overheid mag worden verwacht bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening.

De bestreden beslissing gaat daarbij bovendien volkomen voorbij aan wat de verzoekende partij had beargumenteerd in haar replieknota (**stuk 21**, pag. 7)

Door de vergunning hiervoor te weigeren, **wordt de aperte mobiliteitsproblematiek bevestigd**, en wordt **de goede ruimtelijke ordening in de omgeving precies in het gedrang gebracht**. De vrachtwagenbewegingen van het buurbedrijf CSM zullen bij het uitvoeren van hun manoeuvres immers het normale verkeer in de Schelselei danig verstoren. Anderzijds, doordat die vrachtwagens niet op degelijke manier kunnen uitwijken op de grond van de aanvrager, die immers wordt verplicht om de begroeiing over de hele lengte te laten doorlopen en de verharding moet omzetten in een zachte berm, zal systematisch schade worden aangebracht aan het eigendom van de aanvrager, met inbegrip van het groenscherm en de afwatering. Ook zou schade kunnen worden aangericht aan de riooldeksels die daar liggen (ter hoogte van de zachte strook), en die eigendom zijn van de gemeente.

Zoals eerder in de voorliggende nota werd gesteld, blijkt uit de formeel uitgedrukte motieven van de bestreden beslissing dus niet dat dit mobiliteitsaspect, dat volgens artikel 4.3.2.1 VCRO evenzeer een relevant aspect betreft van de te beoordelen goede ruimtelijke ordening, in de beoordeling werd betrokken, wat niet alleen getuigt van een onzorgvuldige en onredelijke besluitvorming, maar evenzeer ervan getuigt dat de deputatie het hoorrecht van de verzoekende partij op uiterst stiefmoederlijke wijze benaderd heeft.

Deze kritiek kan niet zomaar ongedaan worden gemaakt, door te stellen dat de verwerende partij er niet toe verplicht is om alle argumenten uit de hoorzitting stuk voor stuk te weerleggen en te beantwoorden. De hoorplicht strekt er evenzeer toe – en verwerende partij erkent dit ook – de besluitvorming te steunen op een zorgvuldige feitenangaring. In casu blijkt evenwel dat het bestuur een (objectief bezien) relevant aspect van de mobiliteitstoestand in de Schelselei niet in de beoordeling heeft betrokken, in elk geval blijkt dit niet uit de motivering van de

bestreden beslissing. Dat het hier (objectief gezien) gaat om een relevant mobiliteitsgegeven blijkt overigens uit de stukken **(stukken 8, 9, 10, 11, 12 en 15)**: Zowel CSM Benelux als verzoekende partijen hebben herhaaldelijk het gemeentebestuur aangedrongen op een oplossing voor moeizame verkeersbewegingen vanuit het bedrijf CSM in de Schelselei, waarbij rekening zou worden gehouden met de realiteit op het terrein, en deze problematiek maakte ook daadwerkelijk voorwerp uit van overleg met de gemeente **(stuk 9)**.

Bovendien blijken de motieven die de weigering van dit aspect van de aanvraag schragen, niet relevant te zijn, en missen ze bijgevolg de rechtens vereiste draagkracht, minstens dienen ze als onredelijk te worden beschouwd:

- Inderdaad, zoals de verzoekende partij had geargumenteed in haar replieknota (stuk 21), **biedt de vervanging van de steenslag door een zachte berm helemaal geen garantie dat er geen wagens geparkeerd worden langs de Schelselei. Dit gebeurde trouwens ook in het verleden.** Uit de luchtfoto's (stuk 26) blijkt duidelijk dat de berm aan de Schelselei aan de zijde van het bedrijf van de verzoekende partij, ook op het moment dat er volgens de deputatie nog een zachte (groen)berm aanwezig was, al systematisch gebruikt werd voor parkeren. De verwerende partij blijkt dit trouwens niet te betwisten in haar verweernota.
 - Dit geldt evenzeer voor de aanwezigheid van de poort langs de Schelselei. **De vervanging van de steenslag door een zachte berm verhindert evenmin dat de poort, nog steeds wordt gebruikt. De poort die minstens sinds 1972 aanwezig is (stuk 26),** feit dat niet wordt tegengesproken door de verwerende partij, is overigens "vergund geacht" en dus niet onvergund, zoals de deputatie verkeerdelijk aanneemt. In haar verweernota blijkt de verwerende partij dit te beseffen, want ze laat alvast na die stelling in twijfel te trekken.
 - Bovendien maakt de bestreden beslissing evenmin duidelijk waarom de aanwezigheid van de steenslag en de rij betonblokken de uitvoering van de vergunning van 2006 (in zoverre dit al relevant is, zie supra) in de weg staat. Ook in dit opzicht zijn de motieven tot weigering niet relevant of, anders gesteld, kunnen deze motieven de weigering niet dragen.
 - Tot slot, en zoals eerder al werd opgemerkt, blijkt uit de motieven dat de deputatie in wezen niet de beoordeling van de aanvraag op zich voor ogen heeft, maar met de weigering de naleving van een eerder bekomen (maar minstens deels vervallen) vergunning nastreeft en dus een handhavingsdoel benaastigt.
- **Wat betreft het aspect "inrichting van een containerpark", steunt de deputatie haar weigeringsbesluit eens te meer op een ontoereikende en onredelijke beoordeling.**

De weigering steunt in essentie op de motivering dat er in het verleden hinderklachten zouden geweest zijn over de aanwezigheid van dat park, terwijl het park elders op het bedrijventerrein zou kunnen worden ondergebracht.

Deze motivering steunt op foutieve, minstens speculatieve, want onbewezen gebleven feiten, nu het containerpark als dusdanig géén aanleiding heeft gegeven tot hinder en hinderklachten bij omwonenden. De verzoekende partij toont aan dat de klachten van de burens enkel betrekking hadden op de

groeninkleding, die nu trouwens ook voorzien word (stuk 16). De aanname door deputatie dat de aanwezigheid van het containerpark hinder veroorzaakt voor de omwonenden is niet meer dan een cliché, die voorbijgaat aan de geringe omvang van het park, de concrete bestemming ervan en de groeninkleding. Daarom ook achtte de PSA het containerpark wel voor vergunning vatbaar (stuk 20). Het bedoelde weigeringsmotief dan al te eenvoudig en faciel, en kan de weigering bijgevolg niet draagkrachtig en in redelijkheid verantwoorden.

Maar er is meer. Schrijnend is de motivering van de deputatie dat het bedrijf maar op zoek moet gaan naar een andere plaats voor het containerpark. Uit de concrete bedrijfsconstellatie, die hieronder andermaal in beeld wordt gebracht, blijkt dat die motivering steunt op een foutieve, minstens onredelijke appreciatie van de concrete bedrijfssituatie (stuk 5).

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Bij de omschrijving van de aanvraag in de bestreden beslissing wordt overwogen dat de gevraagde regularisatie betrekking heeft op een bestaand bedrijventerrein op de hoek van de Boomsesesteenweg met de Schelselei, met name:

“ ...

- de aanleg van een strook teelaarde met de bedoeling er een groenscherm op te richten, over een breedte van 3m, vanuit de huidige draadafsluiting ter hoogte van de Schelselei;*
- regulariseren van de aanleg van een strook verharding in gebroken steenpuin ter hoogte van de Schelselei over een breedte van 2,79m.*
- regulariseren van de plaatsing van een rij betonnen boordstenen als scheiding tussen de groenstrook en de verharde strook.*
- regulariseren van de inrichting van een containerpark bestaande uit een verharding in betondallen met verschillende containers voor papier, restafval en lege containers. Rondom het containerpark wordt een draadafsluiting voorzien van 2m hoog met een haag. Het groenscherm zal worden doorgetrokken tot aan de hoeken van het containerpark. Dit groenscherm wordt doorgetrokken tot voorbij de dieseltank.*

...”

Hieruit blijkt dat het voorwerp van de voorliggende regularisatieaanvraag geen betrekking heeft op de (nood)poort aan de Schelselei maar enkel op de volgende onderdelen:

- 1) de aanleg van een strook teelaarde met groenscherm;
- 2) de aanleg van een strook steenslagverharding en de plaatsing van boordstenen;
- 3) de inrichting van een containerpark.

In de bestreden beslissing worden deze componenten geweigerd op grond van redenen die telkens verband houden met de goede ruimtelijke ordening.

2.

Wanneer het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft, gelegen is in KMO-gebied, en het voorwerp van de aanvraag daarmee overeenstemt, moet de verwerende partij daarnaast, krachtens artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, b) en §2, eerste lid VCRO, de verenigbaarheid van de

aanvraag met een goede ruimtelijke ordening onderzoeken en moet dat eveneens blijken uit de motivering van de bestreden beslissing.

De vaststelling dat de aanvraag strijdig is met de goede ruimtelijke ordening dwingt het vergunningverlenend bestuursorgaan om een vergunning te weigeren. Het motief dat de aanvraag strijdig is met de goede ruimtelijke ordening volstaat om een weigering tot vergunning te dragen en dient beschouwd te worden als een determinerend weigeringsmotief.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht dient een vergunningverlenend bestuursorgaan duidelijk de met de ruimtelijke ordening verband houdende redenen op te geven waarop zij haar beslissing steunt, derwijze dat het de belanghebbende mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen.

Het vergunningverlenend bestuursorgaan beschikt over een discretionaire bevoegdheid en de Raad kan en mag zijn beoordeling met betrekking tot de eisen van een goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de verwerende partij. In de hem opgedragen legaliteitsbeoordeling kan de Raad alleen rekening houden met de in de bestreden beslissing vermelde motieven en moet de Raad onderzoeken of het vergunningverlenend bestuursorgaan haar appreciatiebevoegdheid behoorlijk heeft uitgeoefend, meer bepaald of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op basis daarvan in redelijkheid de bestreden beslissing heeft kunnen nemen.

In de mate dat het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar andersluidend is, met name op omstandige wijze adviseert om de stedenbouwkundige vergunning voor de “strook teelaarde” en het “recyclagepark” te verlenen, moet de verwerende partij des te concreter en preciezer motiveren waarom zij deze onderdelen van de aanvraag weigert.

3.

3.1

Met betrekking tot de strook teelaarde met groenscherm wordt in de bestreden beslissing onder meer overwogen:

“... ”

De strook teelaarde voor het bedrijf ter hoogte van de Schelselei werd reeds als vergunningsvoorwaarde opgelegd bij de vergunning d.d. 04/12/2006 voor het vellen van de bomen en het heraanleggen van de baangracht. Het groenscherm noch de baangracht werden tot op heden verwezenlijkt. De huidige aanvraag voorziet nu een strook waar dit groenscherm alsnog zal voorzien worden. Het groenscherm dient in het eerstvolgende plantseizoen conform de bepalingen van het collegebesluit d.d. 04/12/2006 te worden aangelegd. Ook de andere voorwaarde van deze vergunning, namelijk het heraanleggen van de baangracht dient nog steeds verwezenlijkt te worden.

“... ”

Zoals vermeld in het feitenrelaas, werd de stedenbouwkundige vergunning van 4 december 2006 voor “het rooien van bomen en het graven van een gracht” onder de voorwaarde van “heraanplanting van een 3 m breed groenscherm langs de perceelsgrens met hoog- en laagstammig groen” niet volledig conform uitgevoerd.

Uit de loutere vaststelling in de bestreden beslissing dat de voorwaarden opgelegd in een vorige vergunningsbeslissing - daargelaten de vraag of deze niet gedeeltelijk vervallen is door de niet-conforme uitvoering - “*nog steeds verwezenlijkt (dienen) te worden*”, blijkt niet of de verwerende partij de verenigbaarheid van de nu gevraagde groenstrook met de goede ruimtelijke ordening

heeft beoordeeld. De Raad stelt vast dat de voorliggende aanvraag voor de strook teelaarde met groenstrook betrekking heeft op eenzelfde zone dan de drie meter brede groenstrook in de vergunning van 2006. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar stelt in zijn verslag in het licht hiervan voor om een stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor dit onderdeel, zodat de verwerende partij dan ook uitdrukkelijk diende te motiveren waarom dit nu niet meer vergund kan worden.

De bestreden beslissing bevat echter geen enkel draagkrachtig motief om dit onderdeel van de aanvraag te weigeren. Er moet minstens worden vastgesteld dat de weigering ter zake niet strookt met de verdere overweging in de bestreden beslissing dat *“de grasberm en het groenscherm zoals het ook voorzien was in de vergunning d.d. 2006 over de gehele lengte langsheen de Schelselei kan doorgetrokken worden”*.

Uit het voorgaande volgt dat de weigering in de bestreden beslissing van de strook teelaarde en groenscherm steunt op een niet-deugdelijke beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

3.2

Met betrekking tot de strook steenslagverharding en boordstenen wordt in de bestreden beslissing overwogen:

“ ...

Uit een luchtfoto bijgebracht door de gemeente blijkt dat voor het rooien van de bestaande bomen de volledige berm (huidige strook teelaarde plus de strook steenslagverharding) bestond uit groen (gras en bomen). De bewering van de aanvrager dat de huidige steenslagverharding slechts ter vervanging is van de voorgaande, houdt dan ook geen steek aangezien er nooit een strook steenslagverharding vergund werd op deze plaats. Gelet op het voorgaande i.v.m. de effectieve uitvoering van het groenscherm en het heraanleggen van de gracht, dient geconcludeerd te worden dat deze steenslagstrook langsheen de Schelselei, alsook de betonnen boordstenen moeten verwijderd worden en dat de gehele berm opnieuw als zachte berm dient uitgevoerd te worden. Dit komt ook de verkeersveiligheid ten goede van deze beperkte zijweg omdat er dan niet meer geparkeerd kan worden in de berm, wat nu door de strook steenslagverharding in de hand wordt gewerkt.

...”

Het middelonderdeel van de verzoekende partij dat in essentie uitgaat van de stelling dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte de milieuvergunning van 9 november 2005 van de nv C.S.M. Benelux (hierna C.S.M.) zou “negeren”, steunt op een foutieve premisse. De omstandigheid dat een naburig bedrijf haar voorwaarde over de ontsluiting - zoals opgelegd in de voormelde milieuvergunning - niet kan uitvoeren, is geen reden om een stedenbouwkundige vergunning te moeten verlenen aan een ander bedrijf. Bovendien moet worden opgemerkt dat een milieuvergunning en een stedenbouwkundige vergunning elk een eigen finaliteit hebben.

In zoverre de verzoekende partij verder stelt dat haar replieknota niet bij de beoordeling werd betrokken, tracht zij de Raad uitspraak te laten doen over de vraag of haar aanvraag al dan niet voldoende “garantie” biedt inzake verkeersveiligheid, met name of de wegberm niet beter wordt aangewend voor de manoeuvres van vrachtwagens afkomstig van C.S.M en het parkeren dan als zachte (groen)berm. Onder randnummer 2 is reeds vermeld dat de Raad zich niet mag uitspreken over dergelijke opportunitetskritiek. Tegenover de stelling van de verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of de aanwezige steenslag en betonblokken de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning van 2006 belet, staat minstens de niet-betwiste

vaststelling van de verwerende partij dat de steenslag niet ter vervanging is van een andere vergunde verharding maar van een (vergunde) groenstrook met gras en bomen.

Tot slot moet worden vastgesteld dat het vermeld weigeringsmotief duidelijk betrekking heeft op de “verkeersveiligheid”, waarvan niet ernstig kan worden betwist dat dit verband houdt met de mobiliteitsproblematiek. De verzoekende partij toont derhalve evenmin aan dat de verwerende partij haar “hoorrecht” op dit punt zou geschonden hebben.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij niet aantoont dat het weigeringsmotief met betrekking tot de strook steenslagverharding en boordstenen niet draagkrachtig is.

3.3

Wat betreft het recyclagepark wordt in de bestreden beslissing overwogen:

“ ...

Het recyclageparkje is beperkt in oppervlakte en werd ingericht voor de afvalsortering van het bedrijf zelf. Het is inherent aan de bedrijfsvoering en alleen maar logisch dat deze gezamenlijk gecentraliseerd wordt. Het gaat hier om de opslag van papier, plastic, restafval, paletten en dergelijke. Het wordt voorzien op 8,68m van de as van de Schelselei. De woningen aan de overzijde van de weg bevinden zich op ongeveer 18m van deze constructie en ondervinden wel degelijk hinder van het containerparkje dat reeds werd uitgevoerd en waarover reeds klachten waren geweest van omwonenden.

Het bedrijf kan dit recyclagepark perfect elders op het terrein voorzien, verder van de bewoning vandaan. De regularisatie van het recyclagepark kan dan ook op die locatie niet voor vergunning in aanmerking komen.

...”

Er moet worden vastgesteld dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in zijn verslag oordeelt dat er een “beperkte geluidsgeneratie” is en door het groenscherm - waaromtrent onder subbrandnummer 3.1 het weigeringsmotief in de bestreden beslissing niet draagkrachtig werd bevonden - de visuele impact “tot (nul) herleid” wordt. De verwerende partij kan zich dan ook op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen niet beperken tot de overweging dat de omwonenden “wel degelijk hinder” zouden ondervinden, zonder te preciseren om welke hinder het dan zou gaan. Met de verzoekende partij moet bovendien worden vastgesteld dat het perceel nagenoeg volledig volgebouwd is, waardoor de loutere overweging in de bestreden beslissing dat het containerpark “perfect elders” kan worden voorzien op het terrein, niet volstaat.

Uit het voorgaande volgt dat de weigering in de bestreden beslissing van het recyclagepark steunt op een niet-deugdelijke beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

4.

Het middel is *in de aangegeven mate* gegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 23 mei 2013, waarbij aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd voor de regularisatie van de aanleg van een strook teelaarde, een strook verharding met boordstenen, de inrichting van een containerpark en de aanleg van een groenstrook in de strook teelaarde op een perceel gelegen te 2630 Aartselaar, Boomsesteenweg 28 en met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie A, nummer 272A2.
2. De Raad beveelt de verwerende partij binnen een vervalt termijn van vier maanden vanaf de betekening van dit arrest een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 14 juni 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vijfde kamer, samengesteld uit:

Pieter Jan VERVOORT, voorzitter van de vijfde kamer,
met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vijfde kamer,

Hildegard PETTENS

Pieter Jan VERVOORT